

novení § 14 zák. čl. LVIII : 1912, nabyl podle svého § 170 účinnosti teprve po schválení nadřizenou vrchností a po vyhlášení ve valném shromáždění měst. zast. sboru, — totiž jak žal. úřad uvádí, teprve dnem 1. května 1914; neboť jak plyne z hořejších úvah, jest ustanovení § 170 zmíněného měst. statutu, pokud jest v něm vyjádřeno, že také měst. fiskál má nárok na minimální zákonem zabezpečené služ. požitky teprve od účinnosti statutu, ve zřejmém rozporu s ustanovením § 32 zák. čl. LVIII : 1912 a jest tudíž v t o m t o s m ě r u neplatným.

Pokud tedy žal. úřad odepřel přiznání st-li nárok, o který v daném případě jde, z důvodu, že nárok přísluší mu teprve od účinnosti měst. statutu, nemá jeho výrok v zákoně opory.

b) Předpisy § 14 zák. čl. LVIII : 1912 sledují zcela nepochybně účel zajistiti právní i hospodářské postavení úředníků městských tím, že se jim garantuje jistá míra nezadatelných práv. Sledují tedy předpisy § 14 cit. zákona také zájmy veřejné, totiž zajištění pevného kmenu úřednictva hmotně zabezpečeného. Z toho plyne, že předpisy § 14 cit. zákona, pokud stanoví jisté minimum při úpravě hmotných poměrů městských úředníků, jsou předpisy eminentně veřejnoprávními, danými ve veř. zájmu, a jako takové normami juris cogentis, jež nemohou býti měněny ani jednostranným prohlášením úředníka neb obce, ani vzájemnou dohodou obou. Z těchto úvah jde tedy na jevo, že měst. úředník nemůže se platně vzdáti nároku na minimum služ. požitků zabezpečených mu přímo cit. zákonem a že učiní-li tak přece, nemá takovéto prohlášení právního účinku.

Žal. úřad nemohl tedy, jak st-l právem vytýká, odepřít st-li nárok, o který jde, ani z důvodu, že st-l vzdal se nároku toho tím, že prohlásil, že nebude nárok ten proti městu uplatňovati. Jest tedy nař. rozhodnutí, i pokud se opírá o tento důvod, nezákonným. — — —

č. 4936.

Státní zaměstnanci (Podk. Rus): Vdova po býv. uh. stát. úředníku, který — konav ještě po převratu služby a pobírav požitky od čsl. státu podle zák. č. 541/1919 — nebyl pak podle zák. č. 269/20 ustanoven, ale podle § 6 cit. zák. pensionován, má nárok na pensi toliko podle uher. předpisů; zvýšení pense podle vl. nař. č. 248/1922 jí nepatří.

(Nález ze dne 22. září 1925 č. 17.382.)

Prejudikatura: Boh. 1625 adm. a j.

Věc: Etelka M. v Užhorodu proti ministerstvu financí o vdovskou pensi.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zem. fin. správa v Užhorodě dala výnosem z 31. prosince 1922 na základě § 6 zák. č. 269/1920 a § 31 lit. C uh. zák. čl. LXV z r. 1912 berního exekutora Julia M. z úřední moci na trvalý odpočinek, vyměřivši mu od 1. ledna 1923 odpočivné požitky podle zákonů uher. ských, platných dne 28. října 1918.

Z tohoto výnosu se Julius M. odvolal k min. financí, uváděje mimo jiné, že složil předepsaný slib, podal včas žádost podle § 4 zák. č. 269/1920 a že, nebyla-li tato žádost vyřízena, bylo mlčky uznáno, že se stal úředníkem Čsl. republiky, složiv slib.

Dne 8. února 1923 M. zemřel. Vdově, nynější st-lce, vyměřila zem. fin. správa v Užhorodě výnosem z 19. února 1923 vdovské požitky na základě §§ 53 a 78 zák. čl. LXV z r. 1912. Z tohoto výnosu se st-lka odvolala k min. fin., uvádějíc, že měla býti vyměřena pense podle čsl. pensijního zákona anebo v nejhorším případě podle vl. nař. č. 248/1922. Min. fin. rozhodujíc o obou zmíněných odvoláních jako rozkladech, zamítlo je nař. rozhodnutím, poukávajíc na důvody, jež uvedla zem. fin. správa v Užhorodě. — — —

St-lka, uvádějíc, že její zemřelý manžel složil úřední přísahu, a podal žádost za ustanovení podle § 4 zák. č. 269/1920, namítá, že se stal čsl. státním úředníkem a že nemůže býti na úkor ani zemřelému ani jeho pozůstalým, že žádost nebyla za jeden a půl roku vyřízena.

Názor tento nemá opory v zákoně. Jak nss opětovně, zejména v nál. Boh. 1625 adm. vyslovil a odůvodnil, bylo zákonem č. 269/1920 setrvání úředníků v jejich služ. postavení ve státu čsl. učiněno závislým na tom, že budou příslušným orgánem státu toho ustanoveni. I tehdy, jsou-li splněny všechny předpoklady zákonem stanovené, záleží na úvaze úřadu, zda žadatele trvale ustanoví čili nic (§ 6 cit. zákona). Neobdrželi zemřelý manžel st-lčin žádného vyřízení o žádosti za trvalé ustanovení, nebyl příslušným ústředním úřadem čsl. trvale ze státního úředníka čsl. ustanoven a nelze tudíž vytýkati nař. rozhodnutí jako nezákonnost, že st-lku nepokládá za vdovu po státním úředníku čsl. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, již se stížnost dovolává, že zemřelý manžel st-lčin od září 1919 do konce roku 1922 požíval služ. požitků podle zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb., neboť ani tím nenabyl charakteru státního úředníka čsl.

Poněvadž z ustanovení § 6, odst. 1. zák. č. 269/1920 jde zcela nepochybně na jevo, že pro výši pensijních nároků úředníků a zřízenců, kteří byli dáni na odpočinek podle tohoto ustanovení zákonného jsou rozhodny toliko uherské zákony, platné dne 28. října 1918, postupoval žalovaný úřad ve shodě se zákonem, vyměřil-li zaopatřovací požitky dle těchto zákonných předpisů.

Namítá-li dále stížnost, že osoby pensionované uherskou vládou požívají zvýšené pense podle vl. nař. z 8. srpna 1922 č. 248 Sb., kdežto st-lka jako nová pensistka má živořiti z pense podle §§ 53 a 78 zák. čl. LXV z roku 1912, uplatňuje tím důvody ekvity, k nimž nss, zkoumajíc podle § 2 zák. o ss pouze zákonitost nař. rozhodnutí, hleděti nemůže. — — —

Č. 4931.

O b e c n í z ř í z e n c i: Důsledkem předpisu § 44 zák. č. 443/1919 neplatí pro města statutární také ani předpis § 8 cit. zák. o jmenování zatímních úředníků definitivními.

(Nález ze dne 22. září 1925 č. 17.404).